

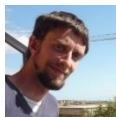
Salus Credentium

- veiligheid van de gelovige -

Maandelijks katholiek (digitaal) tijdschrift. 1^e jaargang. Nr. 2. - augustus 2019. V.U.: Michaël Dekee
Afgiftekantoor: Hooglede. Erkenningsnummer: xxx

Beste lezer,

We zijn ondertussen al een maand verder, en hier is reeds de tweede uitgave met ongetwijfeld weer boeiende artikelen. Eind juni was ik in Noord-Frankrijk en daar kon ik duidelijk zondvloed-geologie waarnemen. Het verslag hiervan vindt u in dit nummer. Verder geven we vanaf nu maandelijks een preek van E.H. Vindevogel, een bevriend priester. Tevens zal ik de getuigenissen in dit blaadje publiceren die ik heb verzameld voor publicatie in een boek. Omdat het er nog te weinig zijn, heb ik besloten ze voorlopig reeds via dit kanaal vrij te geven. Laat u inspireren, en moge de inhoud van dit bescheiden tijdschriftje u tot geestelijk voedsel voor de ziel strekken. Alvast een Zalige hoogdag van Maria-Tenhemelopneming gewenst!

Michaël Dekee

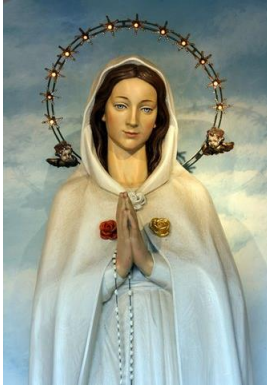
In dit nummer:

Getuigenis: De Rozengeur	3
De Tenhemelopneming van de H. Maagd Maria volgens de visioenen van de zalige A.K. Emmerick	5
Bezinning: Kleine kruisjes	8
Uit het leven van de H. Pastoor van Ars.....	10
EVOLUTIETHEORIE ONTKRACHT: Aanwijzingen voor de Zondvloed in de geologie van de Opaalkust	14
Preek van de maand.....	22

VOOR DE GEDRUKTE VERSIE: KOSTPRIJS JAARABONNEMENT VOOR BELGIË: €23;
VOOR NEDERLAND EN FRANKRIJK: €35

INSCHRIJVEN KAN VIA: SALUSCREDENTIUM@MAIL.COM OF SCHRIFTELIJK VIA:
DHR. M. DEKEE, STATIONSSTRAAT 49, 8830 GITS (BELGIË).

Getuigenis: De Rozengeur

Getuigenis van een vrouw die lauw was geworden en door een wonderlijk ingrijpen van de H. Maagd weer een vurige en biddende gelovige werd.

Het was begin herfst 1986, ik was 31 jaar. Ik ben katholiek opgevoed maar deed er – zoals zovelen – niets meer aan. Toch bleef ik altijd een gevoel van schuld houden. Ik vroeg wel vaak dingen aan God vooral wanneer het mijn gezondheid betrof. Mijn nicht kwam bij mij en mijn zus op bezoek en vroeg of een vrouw bij ons de Pelgrimmadonna Rosa Mystica mocht brengen. Mijn zus stemde toe en toen ik thuiskwam van werk, vertelde ze mij dat wij dus de Pelgrimmadonna zouden krijgen. Ik was het daar niet mee eens en dacht echt bij mezelf: “Wat moet ik hiermee?” En ook mijn zus had haar twijfels. Maar ja er was “ja” gezegd, dus zaten we er aan vast. Op vrijdagmiddag arriveerde een mevrouw met het prachtige beeld. Ze had twee boeken mee en tot mijn grote ontsteltenis waren dat dus allemaal gebeden die wij elke dag, negen dagen achter elkaar, moesten bidden. De mevrouw vertelde ons over de achtergrond van het beeld, dat Maria in elke woning wilde komen om de mensen te helpen en te steunen maar vooral om ze weer bij Haar Zoon te brengen. We hadden een mooie gespreksmiddag met deze mevrouw.

Tja, en toen moesten wij twee, zus en ik aan het bidwerk zagezegd. We hadden ieder een boekje. We zijn gaan bidden en vanaf dag één hing er bij ons thuis zo een sterke rozengeur dat het hele huis ervan doordrongen was. Op een gegeven punt zo sterk dat mensen ons vroegen waar toch de bloemen stonden. Wij dachten dat de geur van het beeld zelf kwam van de drie roosjes die geplaatst zijn op het hart van Maria en zagen er totaal niets bovennatuurlijks in. Totdat er ook een heel sterke wierookgeur in de kamer kwam. Vooral ik rook dat heel sterk, mijn zus weer niet. Halverwege de

noveen kwam de mevrouw eens kijken hoe alles ging. En toen rook zij bij binnenkomst de ontzettend sterke rozengeur die in ons huis hing. Spontaan barstte zij in tranen uit en zei: “Dat ik dit nog mag meemaken”. Dit is zo’n ontzettende genade die jullie hebben gehad. Dit is zo’n gift van Maria naar jullie toe. Ik was totaal verbijsterd maar ook heel erg ontroerd want het is niet uit te leggen wat er met onze zielen gebeurde. We stonden in vuur en vlam, zogezegd. Ja, je kan wel zeggen Maria had ons te pakken. En hoe!! Na de negendaagse noveen ging het beeld naar onze schoonzus en ook zij is totaal bekeerd. Ikzelf heb ook naderhand nog veel kleine wondertjes gehad, zoals bijvoorbeeld op mijn werk, ik moest een heel groot stuk typen en had vreselijke pijn in mijn handen. Ik riep mijn engelbewaarder aan en zei: Help me toch, ik moet dit werk afkrijgen. En op dat moment was het net of er een soort van handschoentjes om mijn handen zaten, ik kon het typen! Later kreeg ik weer pijn maar dat gaf niet. Ook had ik vaak – als ik buiten liep – een heel sterke wierooklucht om me heen.

Dromen kwamen ook af en toe langs die ik nog steeds niet goed begrijp maar waarvan ik weet dat ze misschien in de toekomst wel een betekenis hebben. Het mooie is, na onze bekering kwamen wij in aanraking met mensen die ons de weg wezen om aan katholieke boeken te komen. Iets wat we met grote hoeveelheden hebben gedaan. We kregen gebeden op ons pad, zoals de Bron van het geluk, De zeven Onze Vaders die we met vurigheid zijn gaan bidden voor de redding van de zielen van onze familie. Ik kan God niet genoeg bedanken dat Hij Zijn Moeder op deze manier naar ons heeft gestuurd om ons weer op het rechte geloofspad te brengen. Ik ben mij er van bewust dat niet iedereen zulke mooie dingen heeft mogen ontvangen maar het was voor ons blijkbaar erg nodig. Ik ben nu 62 en nog steeds intens dankbaar dat God zich over ons ontfermd heeft. Waar zouden wij zijn zonder onze Vader, onze Verlosser en onze Heiligmaker? Nergens toch? Ik beklaag vaak de mensen die helemaal niets van geloof meer hebben maar vertrouw er toch op dat Jezus en Maria er zoveel mogelijk zullen redden, mede door ons gebed.

Tineke Koning

De Tenhemelopneming van de H. Maagd Maria volgens de visioenen van de zalige A.K. Emmerick

Afbeelding: Pixabay – publiek domein.

Naar aanleiding van het feest van Maria-Tenhemelopneming op 15 augustus, willen we u dit prachtig visioen van de Zalige Anna Katharina Emmerick over het sterven van de H. Maagd niet onthouden. Moge uw liefde en devotie tot haar toenemen!

In de namiddag van de 14de augustus 1821 sprak Anna Katharina tot de schrijver (Brentano): Ik ga u thans de dood van de H. Maagd verhalen; als ik maar niet gestoord wordt. Ik zag reeds gisterenmiddag diepe droefheid en zorg in de woning der H. Maagd. De dienstmaagd was ten prooi aan felle smart; zij viel nu eens in een hoek van het huis, dan weer voor de deur op de knieën en bad en weende met uitgestrekte armen. De H. Maagd lag stil en als stervend in haar cel. Zij was geheel, zelfs over de armen, in een wit kleed gehuld, gelijk ik haar ook te Jutta, bij het bezoek aan haar nicht ter ruste heb zien gaan. De sluier, die haar hoofd bedekte, was in plooien boven het voorhoofd tezamen genomen. Wanneer zij met mannen sprak, trok zij hem omlaag over haar gezicht. Zelfs de handen waren slechts ontbloot, wanneer zij alleen was. Ik zag haar in de laatste tijd niets meer gebruiken, dan een lepeltje van het sap dat de dienstmaagd uit gele bessen perste. Tegen de avond, toen de H. Maagd haar einde voelde naderen, wenste zij volgens het verlangen van Jezus de aanwezige apostelen, leerlingen en vrouwen te zegenen en afscheid van allen te nemen. De schermen rondom de slaapcel waren weggenomen. Maria zat rechtop en was doorschijnend wit. [...] Petrus naderde de H. Maagd en diende haar het H. Oliesel toe; dit gebeurde ongeveer op dezelfde wijze als ook nu nog. Hij zalfde de heilige Olie uit een busje, dat Johannes vasthield, het

aangezicht, de voeten en één van de zijden, waar een opening in het gewaad was aangebracht zodat het lichaam niet in het minst ontbloot werd. Gedurende de heilige handeling werd door de apostelen in koor gebeden. Daarna ontving zij uit de handen van Petrus de H. Communie. Zonder hierbij ondersteund te worden, richtte zij zich op om de H. Teerspijze te ontvangen en viel toen weer achterover. De apostelen baden enige ogenblikken en dan dronk de H. Maagd, terwijl zij zich weer een weinig oprichtte, uit de kelk van Johannes. Ik zag dat bij het ontvangen van het H. Sacrament een schitterend licht in de H. Maagd overging, waarna zij als in vervoering achterover zonk en haar stem niet meer liet horen. De apostelen keerden in processie met de heilige vaten naar het voorste gedeelte van het huis terug, waar de godsdienstoefening voleindigd werd. Thans werd ook aan Filippus de H. Communie uitgereikt. Er waren slechts enige vrouwen bij de H. Maagd achtergebleven.

Maria sterft

Maria's gelaat glimlachte en bloosde als in haar jeugd. Zij hield vol heilige vreugde de ogen ten hemel gericht. Nu zag ik een wondervol treffend schouwspel. Het dak boven Maria's cel was verdwenen, de lamp scheen in de lucht te zweven: ik kon door de open hemel het Hemels Jeruzalem aanschouwen. Twee wolken van licht daalden neer, waarin een menigte engelenkopjes zweefden. Tussen de wolken door viel een lichtstraal op Maria neer. Ik kon van Maria uit over een berg van licht tot in de Hemel zien. Maria strekte de armen met een oneindig verlangen naar de Hemel uit en ik zag hoe haar lichaam, van alles ontdaan, omhoog zweefde, zodat men er onder door kon zien. Dan zag ik haar ziel als een kleine, oneindig zuivere lichtgestalte met vooruitgestoken armen uit het lichaam gaan en langs die berg van licht, die tot aan de Hemel reikte, omhoog zweven. Twee engelenkoren in de wolken verenigden zich onder haar ziel en scheidden ze van het lichaam, dat toen met de armen gekruist weer op de legerstede terug zonk. Ik zag haar ziel in die glans van licht het Hemels Jeruzalem binnengaan tot voor de troon van de allerheiligste Drie-eenheid. Ik zag hoe tal van zielen haar met vreugde en eerbied tegemoet kwamen. Ik herkende vele aartsvaders, Joachim, Anna,

Jozef, Elizabeth, Zacharias en Johannes de Doper. Zij echter zweefde door allen heen tot voor de troon van God en van haar Zoon, wiens wonden nog heerlijker straalden dan het licht waarin Zijn gestalte gehuld was. Hij ontving haar met goddelijke liefde en reikte haar een scepter en toonde haar geheel de aarde aan haar voeten, alsof Hij haar alle macht daarover gaf. Zo zag ik haar ziel ingaan in de hemelse glorie en ik vergat alles wat op aarde bij haar sterfbed voorviel.

Enige apostelen, bv. Petrus en Johannes, moeten dit ook gezien hebben, want zij hielden de blikken omhoog gericht. De anderen knielden neer, het hoofd diep gebogen. Alles was vol licht en heerlijkheid, zoals bij Jezus' Hemelvaart. Ik zag tot mijn grote blijdschap dat Maria's ziel, toen zij de Hemel binnenging, door een groot aantal verlorene zielen uit het vagevuur gevolgd werd en ook vandaag op de gedenkdag van haar Hemelopneming, zag ik tal van arme zielen ten Hemel stijgen, waaronder vele waren die ik kende. [...]

Wonderbaar licht boven het graf

[...] Bij hun terugkeer zagen ze uit de verte een wonderbaar licht boven het graf van de H. Maagd en waren er diep door getroffen, zonder dat zij evenwel wisten wat dit betekende. Het was als viel er uit de Hemel een lichtstraal op het graf en als vertoonde zich in het licht een fijne gedaante gelijk de ziel van de H. Maagd, vergezeld door haar Zoon en Zaligmaker; het verheerlijkte lichaam van Maria, verenigd met de lichtende ziel, stond uit het graf op en werd door Jezus de Hemel binnengeleid. Daarna verdween de glans en de stille sterrenhemel welfde zich weer over de landstreek. [...]

De apostelen bemerken het lege graf

[...] Twee leerlingen bogen het struikgewas voor de ingang ter zijde en zij traden binnen en knielden vol eerbiedige vrees neer voor de grafstede van de H. Maagd. Dan naderde Johannes de grafzerk, die een weinig boven de uitholling der begraafplaats uitstak, maakte de drie grijze banden los, waarmee de zerk was omwikkeld, en nam het deksel eraf. Zij hielden het licht bij de zerk en zagen met ontzetting de grafdoeken en de windsels leeg voor

zich liggen. op de plaats van het aangezicht en de borst waren zij los gewikkeld; de windsels der armen waren een weinig losgeraakt, maar hadden toch nog de vorm waarin zij gelegd waren. Maar het verheerlijkt lichaam van Maria was niet meer op aarde. Met opgeheven armen staarden allen omhoog alsof het heilig lichaam nu pas verdwenen was en Johannes riep naar buiten: “Komt en verwondert u, Zij is niet meer hier!” Toen traden allen twee aan twee de nauwe grot binnen en zagen met verwondering de lege grafdoeken. En buiten gekomen knielden allen neer, blikten met opgeheven armen naar de hemel, weenden en baden en prezen de Heer en Zijn lieve verheerlijkte Moeder, die ook hun lieve, trouwe Moeder was. Nu dachten zij aan de lichtwolk, die zij dadelijk na de begrafenis op hun terugkeer uit de verte gezien hadden, hoe die op de grafheuvel was neergedaald en daarna weer was opgestegen. [...]

Naar: Het leven der H. Maagd Maria, beschreven naar de visioenen van A. C. Emmerick, J.J. Romen & Zonen, uitgevers, Roermond, 1924.

Bezinning: Kleine kruisjes

Het lijden dat God ons overzendt, is het beste. En dan is er nog lijden, dat tot ons komt door de omstandigheden, door onze omgeving en door hen, met wie wij leven: dit lijden komt ook van God; het wordt althans door Hem toegelaten. Deze kruisjes zijn als het ware de schering en inslag van het geestelijk leven. Het kan gebeuren dat wij op maandag of dinsdag een grote moeilijkheid ondervinden en dat wij dan zeggen: ‘O, ik heb die zeer goed gedragen, ik ga dus vooruit’ - maar wat dan op die andere dagen: woensdag, donderdag, en de rest van de week?

Het geestelijke leven is een proces van gestadige groei. Wij groeien niet op deze of die dag. Als je echt deugdzaam wil worden, dan biedt je leven je van ogenblik tot ogenblik gelegenheid om uit liefde tot God enig leed te dragen. De mensen denken er niet aan hun dagelijkse kleine kruisjes te heiligen. Hun moeilijkheden moeten zeer groot zijn en getekend met een rood kruis, opdat zij zien kunnen dat ze van God komen. Maar, wij kunnen ons aan die kleine kruisjes en verstervingen niet onttrekken; zij zijn met ons leven vergroeid - een zeker teken, dat zij van God komen.

Iemand beledigt je of spreekt onaardig over je, en na een week ongeveer ben je er overheen, en houd je jezelf voor heel braaf. God wil dat je je trots zó overwint dat je in het geheel niet beledigd voelt.

Nemen wij onze kruisjes aan in de overtuiging dat wij veel minder krijgen dan wij verdienen? Nemen wij ze aan in de geest van onderwerping en bezien wij ze in het licht van rechtvaardigheid? Als we dit deden, zouden dan niet veel kruisjes ophouden 'kruisjes' te zijn? Onze beperkingen van stand, aanleg, natuur, verstandelijke vermogens zijn echte verstervingen en kruisjes, maar als wij enig begrip hebben van wat wij voor onze zonden verdienen, dan zullen wij niet vol bewondering neerzien op het geduld, waarmee wij ze dragen, maar wij zullen ze als vanzelfsprekend aanvaarden, en ze zo goed mogelijk, ja zelfs in blijdschap verduren.

Er is niets zo goed voor de vorming van het karakter als een kruisje. Het brengt naar voren het beste wat wij hebben. Wanneer ik alles heb wat ik kan wensen: uitstekend voedsel en huisvesting, en als ik geen angsten en zorgen ken, waardoor kan dan mijn humeur beproefd worden... Wat is er in mij te bewonderen, wanneer ik onder dergelijke omstandigheden minzaam en blij ben? Wij bewonderen hen die hun moeilijkheden blij en zelfvergetend dragen, en meer aan het leed van anderen dan aan eigen verdrietigheden denken. Hoe dan zullen wij ons geloof in de waarde van het lijden-in-ons-dagelijks-leven naar buiten uitdragen, en wat er aan edels en moois in ons karakter is te voorschijn roepen? Wij moeten een moeilijker te bereiken ideaal hebben en een goed gebruik maken van de moeilijkheden des levens.

Wat zou het goed zijn, als wij in daden omzetten wat wij in theorie voor uitstekend houden!

De goede God wil dat wij in Zijn dienst gelukkig zijn. Dikwijls zien wij dat de stap veerkrachtiger en het gelaat opgewekter is, naarmate het kruis zwaarder is. Waarom laat je je ook zo gemakkelijk verontrusten? Wat staat je zo tegen? Je leeft niet met heiligen en engelen; je bent er zelf ook geen. Het is een zegen, als je van de kruisjes bevrijd kan worden die uit eigen schuld over je komen, maar aanvaard met blijdschap de kruisjes die God je verzendt. God laat toe dat de natuurwetten lasten veroorzaken; maar Hij helpt ons ze te dragen.

Naar: Pater Daniël Considine, S.J, Woorden van Troost en Bemoediging, in Nederland uitgegeven door Kinheim-Uitgeverij, Heiloo; 1923.

Uit het leven van de H. Pastoor van Ars

Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), bekend als de ‘heilige Pastoor van Ars’, werd, na een moeizame opleiding, in 1815 priester gewijd. Aanvankelijk kreeg hij geen toestemming om biecht te horen. Drie jaar later werd hem het onbeduidende dorpje Ars toevertrouwd. Zijn eerste jaren in Ars streed hij sterk voor de bekering van zijn parochie. Ook het kerkgebouw herstelde hij. In 1824 begint hij met zijn ‘Providence’, een kosteloze meisjesschool. Vanaf die tijd ook neemt zijn bekendheid als een heilige biechtvader sterk toe. Ongeveer 35 jaar lang (van 1824 tot 1858) wordt hij niet alleen inwendig, naar ook uiterlijk belaagd door de duivel. Vanaf nu zullen we maandelijks een stukje belichten uit het leven van deze heilige priester.

Dertig jaar lang stroomden golven van bedevaartgangers onophoudelijk naar het kleine dorpje Ars, naar de oude kerk. De drempels ervan zijn onder de voetstappen van de duizenden bezoekers versleten geraakt en glad geworden als stenen, waarover de zee altijd weer heen en weer schuurt. En nu moet men niet denken dat er gedurende de winter minder pelgrims waren dan in

het warme jaargetijde. Van november tot maart bracht de pastoor niet minder dan elf tot twaalf uur per dag in de biechtstoel door. ‘Hij zou nooit uit zijn kerk gaan’, schreef Cathérine Lassagne van hem, ‘omdat hij nauwelijks iedereen kon helpen; en hij had altijd zijn superplie bij zich om te vertrekken, omdat, wanneer hij dit in de sacristie moest ophalen, hij wel verplicht was daar te blijven: zo drongen de pelgrims om hem heen’.

Hoe kwam men in Ars?

Jean Felix des Garets, een broer van de burgemeester van Ars, heeft het zo verteld: ‘De toeloop van pelgrims werd van 1830 tot 1845 telkens groter; in 1845 bereikte het zijn hoogtepunt. In die tijd kon men op drie à vierhonderd bedevaartgangers per dag rekenen. In het station van Perrache (het voornaamste station van Lyon) was er een speciaal loket geopend om plaatskaarten naar Ars af te geven, onder de gunstige voorwaarde dat het biljet acht dagen geldig was. Het was algemeen bekend, dat men ongeveer zoveel dagen nodig had, voordat men aan de beurt was om van Abbé Vianney een woordje of de absolutie te krijgen’. De ongelovige, die er geen weet van heeft dat ‘de werkelijke geschiedenis van de wereld de geschiedenis van Gods genade in deze wereld is’ (aldus Louis Perroy in ‘De nederige Maagd Maria – Parijs, 1915, p. 78) – deze ongelovige begreep niets van een dergelijke drukte. Maar heel deze massa toestromende bedevaartgangers bestond uit zielen, die op weg waren naar vergiffenis, naar een diepere geloofsbeleving, naar een grotere zelfverloochening. Personen van elke leeftijd en van iedere stand bevonden zich onder de bezoekers: bisschoppen, priesters, kloosterlingen (jezuïeten en maristen in groten getale, franciscanen, kapucijnen, dominicanen enz.), edelen en burgers, onwetenden en geleerden, sommigen gewend de zwaarste problemen te behandelen, anderen enkel gedreven door de eenvoud van hun geloof. Onder deze laatste heb ik hele boerenfamilies zien aankomen op karren, afkomstig van ver verwijderde provincies, vanaf de bergen van Auvergne zelfs, om de dienaar Gods te bezoeken en hun devotiegebeden of godsdienstige verplichtingen in de kerk van Ars te verrichten. Vanaf de naburige landstreken stroomde alles daar samen, te voet, met wagens langs de wegen of met boten over de rivieren. Gedurende

het laatste jaar, dat de Heilige leefde, bedroeg het aantal pelgrims tachtigduizend, om alleen nog maar te spreken van degenen die van publieke vervoermiddelen gebruik maakten. Het totaal aantal bedevaartgangers werd geschat op tussen de honderd- en honderdtwintigduizend.

Hoe logeerde men in Ars?

Natuurlijk was Ars zelf niet tegelijkertijd meegegroeid met de roep en de roem van zijn pastoor, zodat een dergelijke menigte genoeg moest nemen met een nogal primitieve wijze van logeren. Er waren wel vijf huizen, die de weidse naam van 'hotel' op hun voorgevel droegen; maar konden ze in totaal wel honderd vijftig personen herbergen? Nauwelijks! De rest zocht een onderkomen bij de inwoners, maar daar was geen grote luxe te verwachten! In mei 1854 hoorde de Bisschop van Birmingham (Engeland) vertellen dat penitenten in Ars de hele nacht in een weiland sliepen, met wel meer dan vijftig personen bij elkaar, hetzij om des te vroeger naar de biechtstoel te kunnen gaan, hetzij omdat er voor hen geen plaats meer was in de hotels. Nooit waren de menigten van Ars opgewonden of rumoerig. Men was gekomen om een heilige te zien, om bij hem te biechten, ook wel om gebeden of een belofte te doen ter ere van Sint-Philomena. Stille ingetogenheid, gedragen door hoop en verwachting, lag over dit unieke dorp. Sommigen kwamen dit eenvoudige plaatsje binnen zoals men een kerk binnentreedt. Zodra zij de stenen klokkentoren bemerkten, namen veel pelgrims hun hoed af of maakten een kruisteken. Al was de kerk alleen maar van negen uur 's avonds tot middernacht gesloten, toch was het niet gemakkelijk er direct in te komen. Vreemdelingen bleven in groot aantal rechtop staan wachten op hun beurt, op het oude kerkhof en tot in de straatjes daaromheen. Zij kochten medailles en rozenkransen om deze door de pastoor te laten wijden, of kaarsen om die bij het altaar van Sint-Philomena te laten branden. Om het wachten wat aangenamer te maken, hielden zij zich bezig met het bekijken van de portretten van de pastoor en spraken met elkaar over hem, zonder hem nog gezien te hebben. De portretten van de pastoor van Ars waren overal uitgesteld, in de etalages van de winkels, tegen de muren van het kerkhof en de kisten van verkoopsters die onder de pelgrims rondgingen. Ze waren

voorhanden in alle formaten, vanaf het kleine prentje voor het kerkboek tot en met de afbeeldingen van Epinal, waarin met levendige kleuren en enige fantasie verschillende taferelen uit het leven van de heilige waren afgebeeld. De gelijkenis met de goede man was - men begreep dat - niet meer dan bij benadering, omdat Abbé Vianney altijd geweigerd had voor wie dan ook te poseren. Dat speelde verder geen rol: elke bezoeker van Ars wilde een portret van de heilige meenemen als een kostbare herinnering aan zijn bedevaart naar Ars.

Wachten, wachten en nog eens wachten

Hoe lang men ook moest wachten om een plaats in de kerk te krijgen, toch raakten de bezoekers op een enkele uitzondering na, niet ontmoedigd. Zij wensten tot elke prijs de Heilige te horen, en voor het overgrote deel was het voornaamste, zo niet het enige doel vertrouwelijk met hem in de biechtstoel te spreken. Als men dan eenmaal binnen in de kerk was, moest men wederom wachten. Het is goed te weten, dat Abbé Vianney niet meer tijd besteedde aan iedere biecht dan strikt nodig was, dat hij zestien tot achttien uur lang biecht hoorde. Desondanks moesten de meeste pelgrims de laatste tien jaar van zijn leven dertig, vijftig, zelfs tot zestig uur toe wachten, voordat zij deze ‘gelukkige rechtbank’ bereikten. Het is dikwijls gebeurd, dat men armen betaalde om hun plaats te bemachtigen en eerder aan de beurt te zijn. Niet allen konden dat doen en zo bleef men dus in de kerk, die 's zomers heet gestoofd en 's winters ijskoud was. Personen die weg wilden gaan zonder hun plaats te verliezen, maakten een afspraak met hun eveneens wachtende buurmensen of met de ordebewakers. Als de nacht viel dan moest men wel weg, omdat de kerk gesloten werd. Men ging dan over tot nummering, om zijn beurt niet te verliezen, en bleef buiten of in het kerkportaal wachten, gedurende de weinige uren die de pastoor op zijn kamer doorbracht.

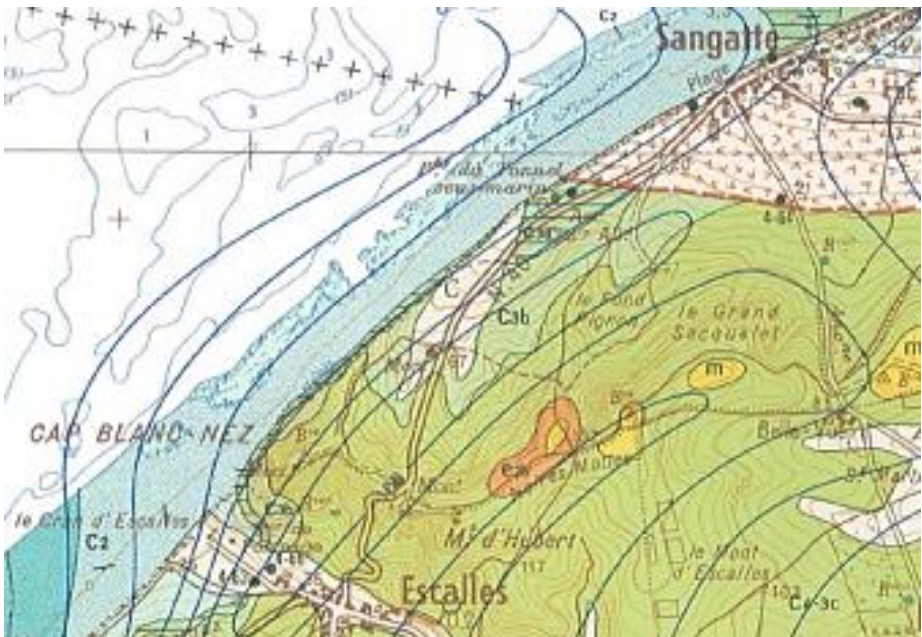
Wordt vervolgd.

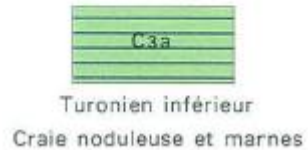
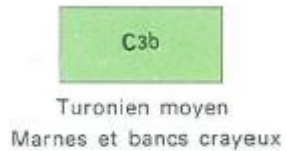
Naar: Le Curé d'Ars – Saint Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), door mgr. Francis Trochu (Editions Résiac, Montsurs), en de Nederlandse bewerking ervan door abbé H. Vorage, pastoor van Molières (Firma Becelaere, Torhout).

EVOLUTIETHEORIE ONTKRACHT: Aanwijzingen

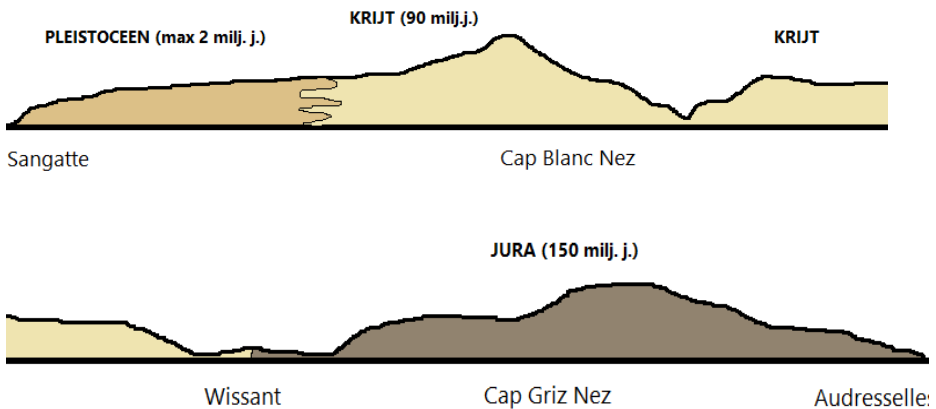
voor de Zondvloed in de geologie van de Opaalkust

In mijn boek *'De evolutietheorie ontkracht'* heb ik, in het hoofdstuk over de geologische problemen, het ook over de problemen aan de opaalkust, meer bepaald Sangatte – Cap-Blanc-Nez. De geologie toont daar namelijk een voor de wetenschap onverklaarbare abnormaliteit. Maar eigenlijk is de geologie van de hele opaalkust uitermate problematisch. De geologische kaart van deze streek toont aan dat de ondergrond en dus de kliffen vanaf Sangatte tot ongeveer halverwege Pleistocene klei-afzettingen zijn, met silex, en dat de kliffen vanaf halverwege tot aan Cap Blanc Nez en verder uit het Krijt zouden dateren, meer bepaald Turoniaan (ca 90 milj. jaar oud). Er zou dus een verschil zijn van grofweg 89 miljoen jaar...

Dit is een voorstelling van de kustlijn van Sangatte tot Audresselles, in vooraanzicht (vanaf de zee gezien):

De kaart toont een lijn alsof er geen overgang en dus een perfecte scheiding zou bestaan tussen de kleiafzetting en het krijt, terwijl dat niet zo is. Wat ze ook vergeten te vermelden is dat er in de klei (klei-leem) nodulen of klompen krijt voorkomen en dat de klei vermengd is met kalk (dus een soort kalkhoudende klei of leem).

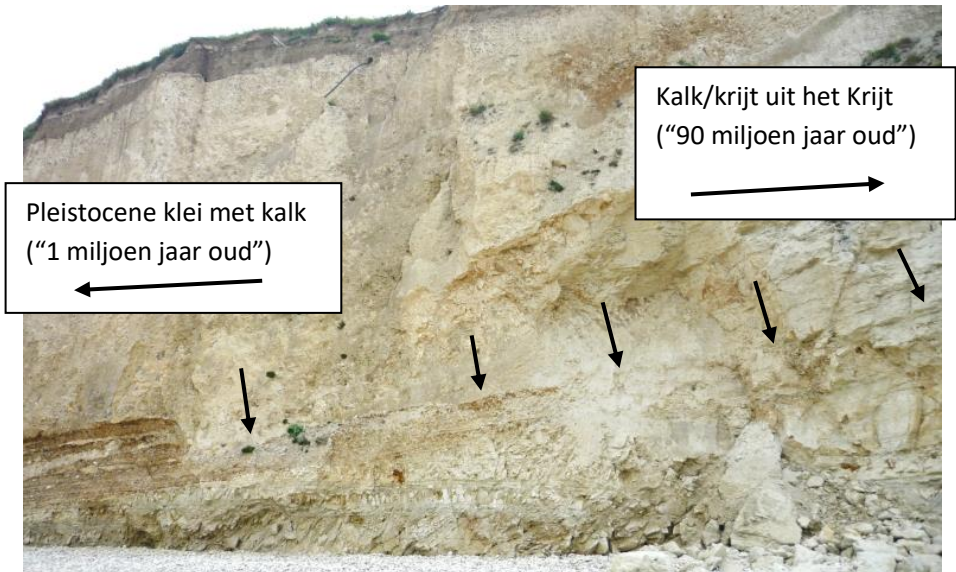

Hier zien we twee stukken van dat bruine zogenaamde “Pleistocene” materiaal. Het is klei vermengd met kalk of krijt, en we kunnen heel mooi kleine noduletjes isoleren uit dit materiaal. Dit zijn mooie afgeronde bolletjes of klompjes zacht krijt. Dat bruine materiaal is dus ook ‘krijt’ maar met leem of klei vermengd.

Hier kunnen we, in het zogenaamde pleistocene materiaal, mooi zien dat er krijt in aanwezig is (zie de stukken zitten). Dit wordt niet vermeld op de geologische kaart van het BRGM.

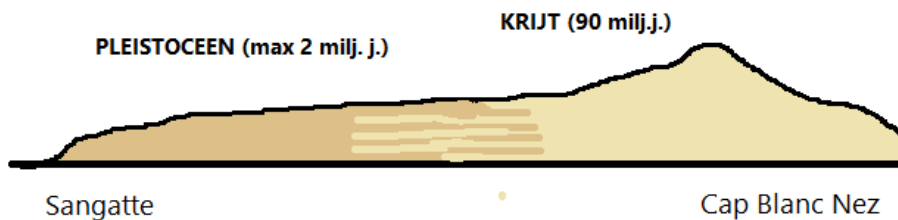
Bovendien is het niet zo dat er een rechte afsnede is en dat beide delen (Pleistoceen en Krijt) van elkaar gescheiden zouden zijn. De lagen lopen namelijk door. Op onderstaande foto's is dat zeer duidelijk te zien:

Een perfecte overgang, het loopt gewoon door! En niemand kan dat ontkennen! Links zou Pleistoceen zijn, rechts begint het Krijt, dit materiaal zou zagezegd met een tijdspanne van 90 miljoen jaar verschil zijn afgezet en toch: dat loopt gewoon over in elkaar!

Dit wil zeggen dat de geologie er eigenlijk zo uit ziet, iets dat voor de ‘oude-aarde-geologen’ uiteraard “onmogelijk” is:

De lagen lopen gewoon door in elkaar. Dit is onmogelijk volgens onze ‘wetenschap’! En toch kan iedereen dat daar rustig gaan bekijken.

In Audresselles dan, zouden de gesteentelagen van het Jura dateren (ca 150 miljoen jaar oud). De rotsen die men op het strand tegenkomt zijn keihard, en doen heel sterk denken aan blauwe hardsteen of arduin (dat zagezegd in het Siluur, zo’n 400 miljoen jaar geleden, zou zijn afgezet). De kleur en hardheid en de aanwezigheid van witgekleurde fossielen is gewoon identiek.

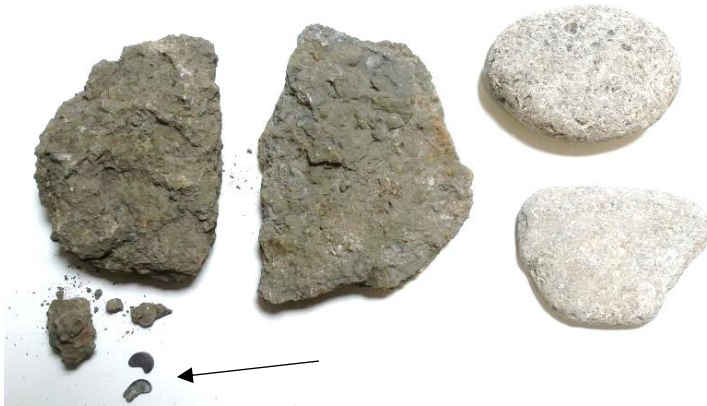

Hier zien we oesters en anders schelpmateriaal in een keiharde rots op het strand in Audresselles. Maar wat valt op: als we iets hoger in de stratigrafie kijken, dan is datzelfde materiaal met diezelfde schelpen in, zeer zacht. Het is gewoon klei:

Op deze foto zien we mooi de geologie die begint in Audresselles en gaat richting Cap Griz Nez. Bovenaan zien we zeer zacht materiaal: klei. Als we naar onder gaan, blijft dit zacht materiaal aanwezig, pas als we helemaal onderaan komen, waar het materiaal overgaat van donkergrijs naar lichtgrijs, wordt het hard. Door de druk is het materiaal vanaf daar zeer hard geworden: het heeft dezelfde kenmerken als arduin (hardheid, kleur, en aanwezigheid van schelpjes enz.), maar het is even oud als dat zachte materiaal.

Links zien we nogmaals het uiterst zacht materiaal, een soort klei, met daarin schelpjes. Linksonder kun je zo'n losgepeuterd schelpje zien dat niet versteend is, maar nog steeds dezelfde samenstelling heeft als recente schelpen. Het is enkel een beetje zwart verkleurd. In het midden zien we iets harder materiaal, maar nog steeds dezelfde kleur. Rechts zien we het zelfde

materiaal met dezelfde schelpjes in, dat keihard geworden is, met dezelfde hardheid zoals arduin. Het materiaal in Audresselles dat keihard is, is dus niet hard omdat het miljoenen jaren oud zou zijn, maar gewoon door de druk en de compressie en de aard van het materiaal. De bruine kleilagen doen overigens veel denken aan de klei die we in Sangatte zien, met dat verschil dat het geen kalk bevat. De klei of de leem van het Jura is bovenaan zacht, onderaan, door de druk en de aard van het materiaal, uitgehard. Indien het materiaal van het Jura werkelijk van het Jura zou zijn, en ooit onder een laag van het Krijt zou hebben gelegen, dan zou die laag van boven tot beneden keihard moeten zijn, en zou de gelaagdheid bovendien schuin moeten zijn - terwijl die daarentegen horizontaal is. Gezien het feit dat de laag van het Jura bovenaan zacht is, wil dat zeggen dat er sinds de afzetting ervan nooit meer iets bovenop deze laag is afgezet. Waarom is dat zachte materiaal dan in die 150 miljoen jaar nog niet weg geërodeerd? Naast al deze opmerkelijke verschijnselen kunnen we ons nog de vraag stellen: waarom ligt de laag van het Pleistoceen niet bovenop de laag van het Krijt? Waarom liggen die lagen eigenlijk gewoon allemaal naast elkaar, in plaats van bovenop elkaar? En waarom loopt de laag van het Pleistoceen gewoon door in die van het Krijt? Het antwoord is zeer simpel:

Deze lagen zijn allemaal even oud, en door een grote ramp, waarbij veel water aan te pas kwam, ongeveer tegelijk afgezet geweest. Er is maar één ramp die hieraan voldoet: de Zondvloed. En dan nog iets: dat krijt bestaat helemaal niet uit ‘coccolieten’ van afgestorven algen, die zogezegd langzaam gedurende miljoenen jaren zouden zijn neergedwarreld op de zeebodem. Dat is een nooit bewezen hypothese. Als men dat krijt verpulvert en onder de microscoop legt is er gewoon stof te zien. Dat krijt is wellicht een soort natuurlijk “gips” dat aanwezig was vóór de Zondvloed, werd omgewoeld en vermengd met schelpmateriaal, en vervolgens weer werd afgezet.

Michaël Dekee

Preek van de maand

“Kom en volg Mij” (*Evangelie van Marc. 1,14-20*)

Jezus is pas begonnen met zijn optreden in Galilea en Hij zoekt helpers, leerlingen om Hem te volgen. Het zijn de vissers Simon en zijn broer Andreas. In volle ijver op het meer wordt plots een halt toegemeten en even direct klinkt dringend als het ware een soort bevel “Komt, volg Mij!” Hetzelfde vraagt Jezus aan vissers even verderop, Johannes en Jakobus. Alles lijken ze in één oogwenk achter te laten, ja zelfs tot hun familie en hun levenswerk. Ze volgen Jezus. Zo hoorden we ook bij Samuël, en enkele latere apostelen die zochten waar Jezus zich ophield. De dringende vraag van Jezus maakt bij het begin van zijn spreken duidelijk dat Hij mensen-vissers nodig heeft om de Blijde Boodschap werkelijkheid te maken. Het moet toch iets bijzonders zijn! Wie zou anders zomaar iemand volgen en alles in de steek laten?

Een zekere Jona werd lang voordien geroepen door de Heer. Ook in het Oude Verbond koos Jezus mensen uit om Gods heilsgenade te verkondigen. De stad Nineve was zwaar gevallen in zonde en Jona kreeg een veeleisende opdracht. Zou hij die taak wel volhouden en er de moed voor vinden om tegen de stroom in te gaan van werelds vertier en decadentie? De Heer volgen kent blijkbaar soms een hoge prijs. Welke reactie zou hij krijgen? Misschien zou hij er zijn leven bij inschieten?

Gelukkig zien de ‘gevallen’ inwoners van Nineve hun wangedrag in en gooien het over een andere boeg: ze vasten en bekeren zich. De stad wordt gespaard. Gods rechtvaardigheid luistert naar de goedheid van de mens na een diepe val. Maar de prijs van Nineve was de bekering tot het goede en tot God. Ook bij God lijkt niets gratis te zijn en niets komt zomaar vanzelf. God geeft, maar God vraagt ook onze goede wil, los van aardse kortstondige opwellingen. Misschien kunnen wij ook eens beter luisteren naar een Jona, in naam van God? Willen wij die Jona horen? Of sluiten wij ons voor zijn woorden en wensen. Zijn wij zoals de eerste leerlingen en Samuël die luisteren en ogen

hebben om te zien? En gaan wij in op de roepstem van de Heer: “Kom en volg Mij!” Laten wij alvast een goeie reisgids bij de hand nemen om ons leven zin en inhoud te geven.

Onze beste levensroutes vinden we in het Woord van God, vervat in de Bijbel, in de Heilige Schrift zoals dat ook mooi heet. Daar vinden we woorden van eeuwig leven. Of we zeggen het met de psalmist deze week: “Wijs mij uw wegen Heer!” Of luisteren we ook verder naar wat Paulus predikte in die andere grote wereldse stad, Korinthe. Een stad zoals we die nu ook kennen. Niets nieuws onder de zon. De aandacht dreigt volledig opgeslorpt te worden door het aardse. Alles wordt er door benomen: onze tijd, onze talenten, onze zogenaamde vreugden en kortstondige ‘fun-momenten.’ We horen meer en meer geweeeklaag en horen luider de klanken van waar die vlakke wereld naartoe wil? Mensen raken hun diepste zijn kwijt. Wat is het doel van alles? Durende of kortstondige snel voorbijgaande momenten zoals het bij de Romeinen gekend werd met hun ‘brood en spelen’? Ze gingen er aan ten onder. Paulus zegt het hard maar dan ook duidelijk: ‘Op aardse dingen moet je niet ingaan, want de wereld die wij zien gaat voorbij.’

Is dat alles een doemscenario? Helemaal niet. Wie de Boodschap van Jezus, het handelen van God, de woorden van de apostelen en zovele heiligen eens heeft gevat, beseft het maar al te goed! Zolang we op deze wereld leven, leven wij met aardse zaken. Hoe gaan wij ermee om en hoe hechten wij ons er aan? Is het dan zo verkeerd te luisteren naar de profeten van de Heer om te zien dat ware vreugde ligt in de handen van de Heer, want alles gaat voorbij hier in deze wereld, maar we mogen delen in de Blijde Boodschap; alles wordt nieuw in de Heer en de glorie van God is zo veel groter, nu nog niet te vatten voor ons, maar alvast kunnen we het volgende doen: naar Hem luisteren en zien waar Hij zich ophoudt. Hem volgen is elke dag opnieuw vragen: “wijs mij uw wegen Heer!” en het boetekleed aantrekken, want het oordeel van de Heer is eerlijk, als wij het ook eerlijk beleven. Amen

Priester Philippe Vindevogel

Uitgeverij JEANNE D'ARC – Boek in de kijker

Zie het Lam Gods – Over Jezus in het Heilig Sacrament van het Altaar

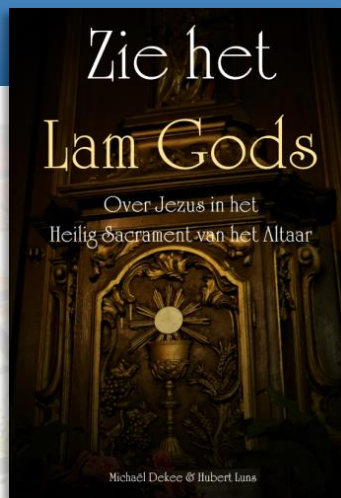
Auteur: Michaël Dekee & Hubert Luns

Formaat: Paperback – US Trade (15,24x
22,86 cm)

Aantal blz.: 124

Omschrijving: In dit boekje willen we dieper ingaan op het Heilig Sacrament van de Eucharistie, ook wel het H. Sacrament van het Altaar genoemd. Wat is het precies, welke voorafbeeldingen zijn er in het Oud Testament? Welke houding dienen we aan te nemen, en hoe gingen de eerste Christenen om met het Heilig Sacrament? We behandelen tevens de wonderbare werking van het H. Sacrament in het leven van de heiligen en we belichten ook het fenomeen van Eucharistische wonderen. We sluiten af met een hoofdstukje over eerherstel. Moge dit boekje ertoe bijdragen de devotie tot het Heilig Sacrament terug te doen heropleven. Geloofd en gebenedijd zij ten allen tijde het Allerheiligste en Goddelijke Sacrament!

Prijs: € 10,00 (excl. verzendkosten)

U kunt dit boekje bestellen via email: saluscredentium@mail.com of via tel.nr.: 0468 29 77 61.

Jeannedarcuitgeverij.com